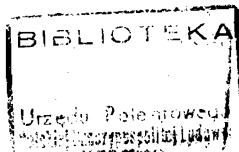

Warszawa, 20 listopada 1933 r. ²

A 47c 7/28

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

34g 7/28

Nr 18757.

Kl. 34 g, 8/02.

Heinrich König & Co. G. m. b. H.
(Köln - Braunsfeld, Niemcy).

Podatny szkielet sprężynowy z taśmy stalowej do powierzchni wyścielanych.

Zgłoszono 17 maja 1932 r.

Udzielono 16 sierpnia 1933 r.

Pierwszeństwo: 29 stycznia 1932 r. (Niemcy).

W szkieletach sprężynowych znanego typu z taśmy stalowej, używanych do powierzchni wyścielanych, płaskie resory, tworzące wierzch szkieletu i ułożone względem siebie równolegle, są zwykle podparte na końcach lub też w innych miejscach łukowemi sprężynami, co czyni szkielet bardziej sprężystym. Ponieważ sprężyny podpierające są narażone na duże obciążenia, wyrabiano je z dwóch lub kilku łuków pojedynczych, umieszczonych jeden wewnątrz drugiego, ściśle przylegających do siebie i przymocowanych wspólnie we właściwych miejscach do ramy siedzenia i płaskich resorów. W tego rodzaju urządze-

niach wskutek silnego ściskania sprężyn pękanie ich było częstym zjawiskiem; unikając tego stosowano amortyzatory w postaci np. mniejszych półkolistych sprężyn. Amortyzatory te były zwykle przynitowywane do części środkowej sprężyn podpierających.

Tego rodzaju konstrukcja posiadała jednakże dużo wad, gdyż amortyzatory nie usuwały możliwości łamania się sprężyn, pękają bardzo często zarówno na końcach, którymi są przymocowane, jak i w części środkowej, do której są przynitowane. Zdawało się to wskutek tego, że obie sprężyny nie mogły się poruszać swobodnie, i pod-

czas ściskania szkieletu sprężynowego wzajemnie naciskają na siebie. Wskutek tego i wskutek wzajemnego długotrwałego tarcia sprężyn o siebie, sprężyny te po pewnym czasie się zużywają. Ponieważ środek ochronny przeciwko rdzy nie może przedostać się między obie sprężyny, przeto rdza osadza się tam łatwo i przyspiesza proces zniszczenia tworzywa.

Niniejszy wynalazek usuwa powyższe wady i polega na tem, że sprężyny podpierające, umieszczone jedne wewnątrz drugich w niewielkiej odległości od siebie, są ułożone tak, że podczas ściskania szkieletu sprężynowego każda sprężyna może się poruszać swobodnie. Dzięki temu szkielet jest znacznie podatniejszy, zwłaszcza że amortyzatory stają się całkowicie zbyteczne. Sprężyny podpierające nie pękają pośrodku, ponieważ w części środkowej sprężyn nie ma otworów na nity, służące do umocowania amortyzatorów, na końcach zaś nie pękają, gdyż każda sprężyna może poruszać się swobodnie, bez przeszkód ze strony innych sprężyn. Konstrukcja według wynalazku jest znacznie prostsza i dzięki temu znacznie tańsza. W celu utrzymania w należytej odległości od siebie pojedynczych półkolistych sprężyn, umieszczonych jedne wewnątrz drugich, w miejscach przymocowania tych sprężyn do ramy siedzenia, względnie do resorów płaskich umieszcza się wkładki. W ten sposób jedyny nit wystarcza do połączenia sprężyn podpierających z wkładkami i do przymocowania wszystkich części do ramy, względnie do resorów płaskich.

Rysunek uwidocznia przykład wykonania wynalazku, mianowicie fig. 1 przedstawia szkielet sprężynowy do wyściełania w widoku z góry, a fig. 2 — przekrój pionowy wzdłuż resorów płaskich.

Wierzch szkieletu tworzą płaskie resory a , umieszczone mniej więcej równolegle względem siebie. W zależności od kształtu wyściełanego siedzenia ich położe-

nie wzajemne może być rozmaite. Resory płaskie a opierają się na sprężynach łukowych b , b' oraz c , c' , umieszczonych parami jedna wewnątrz drugiej. W miejscach, w których sprężyny łukowe są przymocowane jednym końcem do resorów płaskich a , a drugim końcem do ramy f siedzenia, między sprężyny te są wsunięte wkładki d do utrzymania sprężyn łukowych w pewnej odległości g od siebie. Odległość ta jest dość duża, żeby sprężyny nie stykały się ze sobą nawet przy największem obciążeniu powierzchni wyściełanej tak, żeby każda sprężyna poruszała się całkiem swobodnie i niezależnie od sąsiedniej sprężyny.

W takich miejscach powierzchni wyściełanej, które są narażone na specjalnie duże obciążenia, jak na przykład wystające narożniki, można tę powierzchnię wzmocnić dowolnie przez umieszczenie jedna wewnątrz drugiej więcej niż dwóch sprężyn, nie stykających się ze sobą.

W przykładzie wykonania, przedstawionym na rysunku, resory płaskie a opierają się tylnym końcem h i w pewnej odległości od swobodnie wystającego końca i na sprężynach łukowych b , b' i c , c' . Te wystające końce i resorów płaskich a są przytem dla usztynwienia konstrukcji połączone ze sobą prętem k . Wykonanie sprężyn podpierających w myśl wynalazku może być stosowane również w szkieletach sprężynowych, w których resory płaskie a są podparte w jakichkolwiek innych miejscach.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Podatny szkielet sprężynowy z taśmą stalowej do powierzchni wyściełanych, w którym resory płaskie w przybliżeniu są względem siebie równoległe podparte przez sprężyny łukowe, umieszczone jedne wewnątrz drugich i wspólnie przymocowane, znamienny tem, że sprężyny podpierające (b , b' i c , c'), umieszczone jedne wewnątrz

drugich, znajdują się w niewielkiej odległości (*g*) od siebie tak, iż podczas ściskania szkieletu sprężynowego mogą się poruszać swobodnie, niezależnie od siebie.

2. Podatny szkielet sprężynowy z taśmy stalowej według zastrz. 1, znamieny tem, że pomiędzy np. półkoliste sprężyny podpierające (*b*, *b'* i *c*, *c'*), umieszczone jed-

ne wewnątrz drugich, w miejscach połączenia z ramą (*f*) siedzenia i z resorami płaskimi (*a*) są włożone wkładki (*d*).

Heinrich König & Co. G. m. b. H.

Zastępca: Inż. dypl. M. Zoch,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

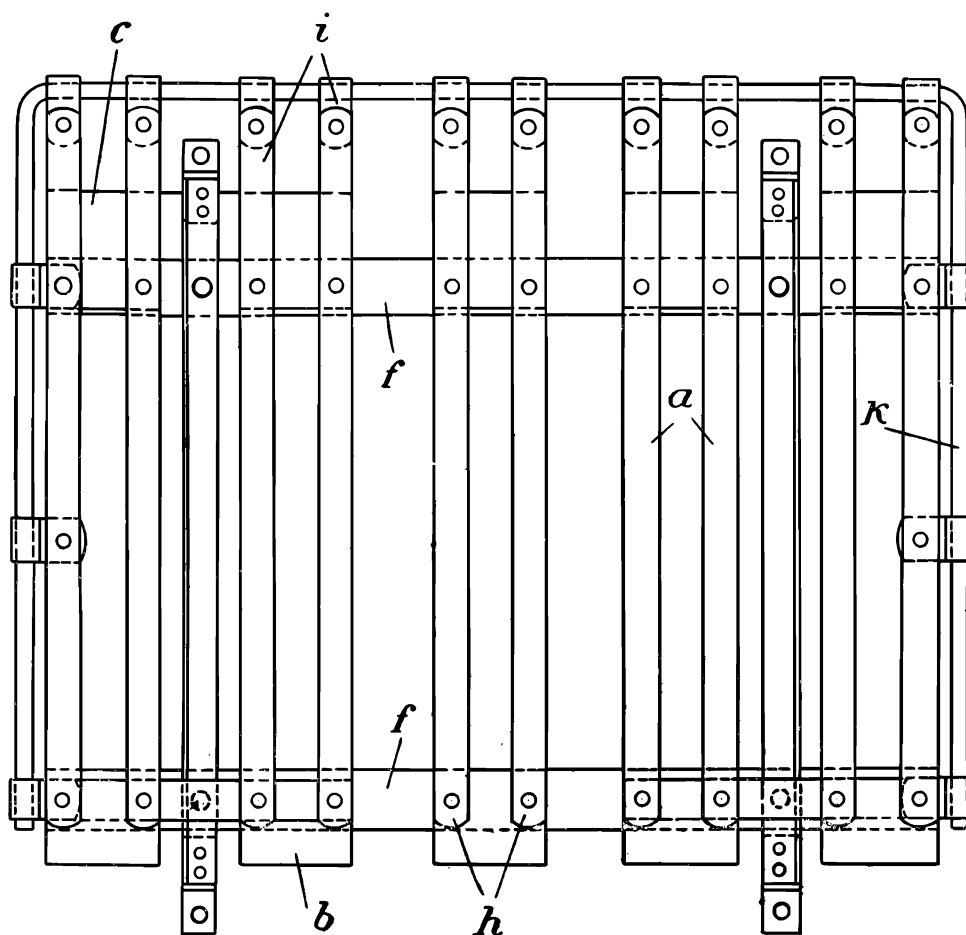

Fig. 2

